

Het was, of zijn oogen, die onbewegelijk op Blank gericht bleven, al kleiner en kleiner werden.

Kennelijk verdiepte hij zich in gissingen naar 't geen er tusschen man en vrouw moest voorgevallen zijn om den eerste bewogen te hebben tot een reis naar den Helder en tot het stellen van deze quaestie.

De referendaris geloofde zich op den goeden weg en wachtte in zwijgende spanning.

Eindelijk klonk het:

„Ja . . . wat bedoelt u?”

„Ik bedoel: zou u er niet van af kunnen . . . en willen zien, indien . . . ik . . . het u vroeg?”

Weer toefde het antwoord lang en al dien tijd bleef Siria Blank in de oogen staren, als bouwde zijn geest uit dien aanblik het onbekende verleden weer op. Ten slotte vroeg hij zeer kalm, doch met iets dof droogs in zijn stem:

„Eer wij verder gaan, zou ik graag willen weten, waarom u mij die vraag stelt.”

„En als ik dit nu eens niet wilde zeggen?”

„Ja . . . dan . . . dan zou ik zoo vrij wezen *wel* te gaan,” en een open brief van zijn schrijftafel nemend, „kijk eens, mijnheer Blank, deze uitnoodiging heb ik van morgen ontvangen.”

Nieuwsgierig, maar tevens vluchtig, om zich te kunnen houden, alsof hij den inhoud al kende, las de referendaris de woorden van zijn vrouw door en vond er niets in dan groote vriendschappelijkheid.

„O, ik weet natuurlijk alles van dien brief af; maar dit belet niet, dat ik vasthoud aan mijn verzoek. — Ik ben er immers voor hier gekomen.”

Nu sprong Siria met een schok van zijn stoel op, ging bij den schoorsteen staan en sloeg een veel levendigeren, scherperen, haast strijdlustigen toon aan.

„Mijnheer Blank, wees zoo goed mij klaren wijn te schenken; dan zal ik het u ook doen. Ik heb in uw huis vele prettige oogenblikken doorgebracht, waarvoor ik heel dankbaar ben. Ik rekende u beiden tot mijn bijzonder goede vrienden. Nu krijg ik van mevrouw een uitnoodiging, die ik op hoogen prijs stel, van u het verzoek om er geen gehoor aan te geven. Wat moet ik daar uit opmaken? Als het noodzakelijk is mevrouw iets te weigeren, dat mij zoo hoogst aangenaam is, dan zal ik toch wel mogen weten waarom!”

Een opwelling van drift bracht Blanks kalmte in gevaar. Wat anders dan een volkomen gebrek aan fijn gevoel kon dien man bewegen op zulk een brutale wijze naar den bekenden weg te vragen?

„Zeker mag u dat. — Ik dacht alleen, dat u den sleutel van dit raadsel in handen had.”

„Den sleutel van *dit* raadsel? . . . Ik?”

„U — met uw menschenkennis — u heeft toch zeker al lang bemerkt, dat mijn vrouw een erg sensibele natuur is, die zich de dingen gauw en hevig aantrekt . . . Uw heengaan naar Atjeh . . . het heengaan van een goed vriend . . . u zei 't zelf . . . iemand, dien wij van nabij hebben ge-